

ki önmagam üldöztem,
hát idetaláltam,
életem nem árulom,
mint parasztok a lovat,
íme a város,
ahol az egzótikus kölyökálmok
még visszavágytak a
csordakút-estiüskolába,
— nem mondják már föl a leckét,
elmaradnak pirongató hiúságaim,
viszketéseikre
alig emlékezem,
nem akarok már szökni innen,

intek csak,
ahogy a liba-pofájú emlékek
gágogva elhúznak a szélben,
mint meztelen asszonyt,
úgy érzem a várost,
az égre néz velem,
merre távoli harangszó száll,
és lángba borult csillag.

Németh Ferenc

ŐSZ A DOMBOKON

Köd lepi otthon az ótemetőt,
füstbe takaróznak a házak,
csönd legelészget a szőlőhegyeken,
cigánygyerekek citeráznak.
Sarokba húzódnak a vének
melegedni a csutka tüznél.
Mind kevesebbek, mint a fogyó hold,
mely az ezüstnyírfák ágahegyén kél.

Kihalnak a régi jó öregek,
ki főzi az ősi ételeket,
hova tűnnek a lányok, az álmok,
a felhők, melyeket a szél tereget,
meg a régi szokások, a mondák,
hova tűnnek a novemberi esték,
amikor az ágyakat bontják?

Dér csillagozza a galagonyabokrot,
ezüst subáját az ős leteríti.
Szemerkél az álom a házak ereszen
s hajnalra a földet telehinti.